

גיליון 45
פברואר 2019
אדר א' ה'תשע"ט

מוֹטְיב
על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

אהבה וחשך

ורדה אליעזר
שולה ברנע
יפעת גדות
אביבית כהן
ניקולא יוזגוף־אורבך
נטלי יצחקי
אפרת קוזין
משה קול
בת־אל שוורצמן
נועה שטראוס

גיליון 45 מתחיל...

בחודש דצמבר האחרון הלך לעולמו הסופר הישראלי עטור הפרסים עמוס עוז. כמחווה לו וליצירתו, נושאו של גיליון זה של מוטיב הוא "אהבה וחושך".

אהבה, טהורה וחזקה ככל שתהיה, חווה לפעמים קושי שעוצר אותה או מונע ממנה להתממש.

בגיליון זה תוכלו לקרוא על אהבות בלתי אפשריות, בין בני זוג או בין אנשים בכלל, אהבות שמשהו הפריע להן או הפר אותן. תמצאו כאן שירים וסיפורים על אהבות שמתקיימות בצל טרגדיה פתאומית או מתמשכת, או אהבות שנאלצות להיפסק בעקבות החושך שמתגלה כחזק מהן.

קריאה מהנה,
אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון

את הגיליון נפתח הפעם עם שירו של יאיר בן-חור.

הבית קפה מלא דצמבר (איי ריממבר, 1 ינואר, לילה, אבות ישורון)

רק בבקר	לעת בקר	לפנות בקר
נוטף הבית קפה	הבית נוטף קפה	הבית קפה נוטף
שוטף אור	נוזל השמש	שמש בקר
לרגע קט משתתף	מבעד לחלונות מטפף.	קרן אור מלטרף.
במעשה הבריאה		
אוי, האהבה.		

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

היא לבשה שמלת קיץ קלילה ביום שבו ראיתי אותה לאחרונה, שמלה לבנה שזורה בפרחים קטנים בכל צבעי הקשת. השער שלה התנופף בגלים ערמוניים שנשברו על הסלעים האפורים של עיניה, וזהרורי הדמדומים רקדו על כתפיה החשופות. אני זוכר אותה בולעת רוק בחזקה, את הצוואר העדין שלה נמתח בגאווה. אני זוכר את הבכי שלי נספג בכד הדק של השמלה שלה ובשער שמתפזר על חזה.

הימים היו ימי מלחמה. טילים נפלו מהשמים כמו פרות בשלים, חורכים בשדה הירוק תלמים של אדמה בוערת. פלנגות וטנקים עשו את דרכם בתוך המישורים הירוקים בדרך למרכז הארץ בשל סכסוך שאיש משנינו, שקרא עיתון פעם בחודש, לא השכיל להבין. נערים ונערות צמאים למשמעות עזבו את הכפר שלנו זה אחר זה, מציעים את עצמם כבשר תותחים למלחמה שלא ידעה שובע. בבוא הזמן הצבא דפק על הדלת ונשלחתי לקצה השני של הארץ במטרה להצטרף לגדוד שריון, אבל בדרך נשביתי על ידי האויב וכמעט מיד ערקתי. ידעתי שכשאחזור ישנאו אותי ולבטח גם יחפשו אחריי אבל לא חשבתי עד הסוף, רק ראיתי שתי קבוצות חיילים צועדות בכיוונים מנוגדים והצטרפתי לזאת שהלכה לכיוון שאיפתי – הביתה, לשרה. צעדנו כל הדרך חזרה, שורפים שדות שאני עצמי טיפחתי ובתים שעזרתי לבנות, עד שהגענו חזרה לכפר הקטן שבו ראיתי אותה בפעם האחרונה.

שלושה חודשים עברו ואני שוב עומד ומחכה.

האחרים כבר נפוצו לכל עבר, אבל אני לא יכולתי לזוז. עמדתי מול הבית שלה בלי להצליח אפילו למצמץ, בוהה בעיניים פעורות בבקתת העץ הקטנה על הגבעה, בחלונות הממוסמרים חוץ מחלון אחד למעלה, נחבא מאחורי רשת של צמחי בר וקיסוס שכיסו על האור הצהוב החמים שתחתיו התכרבלנו יחד בחורף. ראיתי שהשיזף העתיק שהיה נטוע בחצר נפל על צדו ושזיפי בר יבשים או רקובים מתגוללים על הקרקע, לא אכילים בעליל. ריח עמום ומרוחק של קש נשרף היה תלוי באוויר, ולפתע היא עמדה ממש מולי.

היא לבשה את אותה שמלת קיץ שבה ראיתי אותה לראשונה והייתה יחפה. השער הערמוני שלה נצץ כמו קסדת ארד לאור השמש. הדשא עטף את רגליה הרכות ושמלתה התבדרה ברוח הקרירה, מלטפת את ירכיה בעדינות אין קץ. אני רק רציתי לרוץ אליה ולחבק, לנשום אותה לתוכי כמו פעם, כשהיינו צעירים בפעם האחרונה. היא הרימה את ידיה בברכה וחייכה חיוך מלא אור, אבל אז ראיתי את הרובה, והבנתי. הצבא דפק גם על הדלת שלה, והיא הייתה הדרך היחידה שלו להעניש אותי.

זה היה רובה הציד הישן של אביה, אני לימדתי אותה לירות בו באסם הריק הישן שבו שמרו את שקי הקמח. הוא התנוסס בידה כמו שרביט של קוסם שיכור, משרטט באוויר אדוות קטנות של חוסר יציבות. האוויר נדם בשעה שהיא שקלה את מעשיה פעם אחת אחרונה. מבטינו ננעלו בזמן שהחיוך המתוק שלה התעוות בזעם ובגועל פתאומיים, חסרי רסן. יכולתי לראות עורק פועם בצוואר הברבור שלה, מפמפם שנאה ורעל לתוך לב שאבד לי מזמן. היא הכתיפה את הרובה כמעט ללא מאמץ וירתה יריה אחת.

אני לא מצליח להיזכר בצליל הירייה. אני אפילו לא זוכר את משב הרוח של מעוף הכדור. אני לא זוכר אבל מנסה מתאר לעצמי את הרתיעה הפתאומית שהרגשתי, את המשיכה לאחור בחזה, את פיק הברכיים הפתאומי שהפיל אותי על האבנים הקטנות הרעות שפזורות על הקרקע בינות לדשא הגבוה וננעצו בבשרי כמו מטח של רסיסים אכזריים, מצרפות כאב לכאב ויוצרות פיצוץ גדול של אימה אחרונה ומשתקת שמחתה בי כל זיכרון. אני זוכר רק את האדמה נשמטת בבת אחת מתחת לגופי ואת צחוק הפעמונים הגבוה וההיסטרי שלה משתלב בצליל קולו של פעמון כבד יותר, פעמון אזעקה, שבישר את בואה של ההפגזה הבאה על צלע הגבעה.

וְכָל הַזְמַן הַזֶּה אֲנִי הֵייתִי עִם הָרֹאשׁ בְּאֲדָמָה
וְחִשְׁבֹתִי שְׂאֵפֶשֶׁר לְרֹאוֹת אֶהְבָּה בַּחֹל.
אָבֵל בַּיּוֹם הַהוּא קָשָׁה הָיָה כָּל כֶּן לְהִשְׁאֹר
אֲזוּ בְקִשְׁתִּי מִמֶּךָ לְצַעַד לְצַדִּי מְעֵט.
יָדַעְתִּי שְׁהֵינּוּ רַק לְזְמַן־מָה
כְּמוֹ הָעוֹלָם עוֹד רָגַע הוֹלֵךְ לְהִגָּמֵר
אֲךָ יִכְלָתִי לְרֹאוֹת בְּעֵינַיִנוּ
מִהִי נְאֻמָּנוֹת שְׂאִין לָהּ סוּף.

וְאֲנִי כָּל הַזְמַן הַזֶּה
רַק הֵייתִי עִם הָרֹאשׁ בְּאֲדָמָה
וְחִשְׁבֹתִי שְׂאֵפֶשֶׁר לְרֹאוֹת אֶהְבָּה בַּחֹל
וְשָׁמַעְתִּי אוֹתְךָ מְסִפֵּר עַל אֲנָשִׁים אַחֲרִים
וְשָׁאֲתָה אוֹהֵב כְּלָבִים
וְלֹא אָמַרְתָּ לִּי וְלוֹ פַעַם אַחַת
זֶה בְּסֵדֶר
גַּם אֲנִי כְּמוֹךָ
אָדָם שְׂבוּר.

0045

אהבה וחשך

פברואר 2019
אדר א' ה'תשע"ט

03

אפרת קוזין

ארוחת ליל שבת

שְׁנֵי גֵרוֹת דוֹלְקִים
מִפֶּה צְחֹרָה
זֵינּוּ נוֹשֵׁם עַל שְׁלֶחַן
עָרוֹךְ.

שְׂכִינָה אַחַת
שְׁתֵּי נְשָׁמוֹת.
פְּרוּדוֹת.

וּבְתוֹךְ הַזֶּהר שְׁמֹסְכִיב
אֶתָּה וְאֲנִי
כְּמוֹ שְׁנֵי אֵיִם רְחוּקִים
שָׁם גָּדוֹל
מִפְּרִיד בִּינֵיהֶם.

וְאוֹר גֵּרוֹת הַשַּׁבָּת
מְרַצֵּד בְּעֵינַי הַדוֹמְעוֹת.

0045

אהבה וחשך

פברואר 2019
אדר א' ה'תשע"ט

04

יפעת גדות

פרדה

אני מוחקת סימני חיים בבית שבנינו
ולבי מתמלא בפחדים
איך תדע למצא אותי בין חלליו המשתנים
פורתי אבני בטון
ופורתי לארך החשך
שתראה דרכך כשתשוב

היא בהתה בגרגיר האבק שצנח כמיניאטורה לבנת כנף אל שולחנה. התנועה המזערית הוציאה אותה מקיפאון החושים שבו הייתה נתונה מאז שיחת הטלפון.

הכול התחיל לפני שנים, או כמו שכתוב באגדות: לפני הרבה שנים בארץ לא רחוקה גר ילד שזיק השובבות שבעיניו והחיוך המסמיק את לחייו לכדו את לבה של ילדה בעלת צמות, עיניים צוחקות וחיוך חושף גומות. קשר האהבה ביניהם הצחיק כל מבוגר, כי הרי "הם בסך הכול ילדים", אך משחלפו השנים החלו לשונות הרוע לחרוש תלמים מכאיבים ומבקעים. ותמו ימי אהבתם.

והשנים חלפו. והימים החרישו. עד לאותו יום. עד לאותו צלצול טלפון.

"היי, זה אני," אמר הקול מעברו השני של הקו למשמע קולה העונה. והעולם קפא, משדר 'סכנה'.

מה קרה, מה פתאום הוא בטלפון? הכול בסדר איתו? הציפו בה השאלות, מנטרלות לרגעים את יכולת הדיבור.

"מה קרה?" שמעה את עצמה שואלת.

"בעוד יומיים החתונה. לא רציתי שזה ייודע לך ממקור אחר."

"מזל טוב. מי המאושרת שאושרה?"

"זה לא משנה, עזבי. אסביר לך הכול, פעם."

"נגמרו הפעמים. ושוב, שיהיה לך במזל טוב. ואם אתה כבר הולך לקבור את עצמך איתם, לפחות נסה לאהוב אותה."

ואפרכסת הטלפון הושבה למקומה, מבלי לחכות עוד למילים.

בעודה מנותקת מתחושות המשיך הזמן בתנועתו וגרגיר האבק הגיע, משיב אותה אל המציאות.

בחוץ כבר שרר חושך מוחלט.

זהו, חשבה. הכול סגור וגמור. אפשר להתחיל לחיות, הוא בחר.

לפתע חשה צמרמורת איומה. לא רוצה להיות כאן לבדה, חייבת לצאת מפה, חייבת להיות בין אנשים. אבל זרים. שלא ידעו. שלא יראו את הכאב. רק לא להיות לבדה.

בתחושת בהילות יצאה מן הבית, נכנסה למכונית והחלה בנסיעה חסרת כיוון ויעד.

כעבור זמן לא מדיד הגיעה למקום לא מוכר. צלילי מוזיקה בקעו ממבנה עץ שעמד בשולי שרידי חורשת איקליפטוסים. ללא מחשבה על הסכנה בהיותה לבדה בשעת לילה מאוחרת במקום מבודד, החלה לפסוע לכיוון המנגינה. על דלת העץ בקדמת המבנה חיכה שלט ועליו נכתב: "שלנו". היא משכה לאטה את ידית הדלת הגדולה ונכנסה פנימה.

ההלם חיכה שם במיוחד בעבורה.

בשולחן ליד הדלת ישבה קבוצה גדולה של בחורים, והוא היה שם איתם. כבר רצתה לפנות ולצאת כשמבטיהם הצטלבו. את המבט שהביעו עיניו לא תוכל לתאר כנראה לעולם, כי היה בו הכול: שמחה ובהלה והתרגשות ופחד ושביבי כעס...

ומבלי שתשים לב כבר עמד לידה.

"מה את עושה פה? איך ידעת שאני אהיה כאן? עם מי באת?"
"לא ידעתי, וחבל, ענתה ופנתה ללכת.
והוא אחריה.

"חכי, אל תיעלמי כך סתם."

היא הביטה מחייכת בעצב, ובקול שכמעט לא נשמע אמרה:
"להיעלם? אתה מתחתן, וזוהי בוודאי מסיבת הרווקים שלך. ואנחנו כבר שנים עלומים זה לזה. על מה אתה בכלל מדבר?"

"זה לא קשור אלינו, החתונה הזאת, זה סתם, זה זמני וזה יעבור."
"תראה מה הם עשו ממך. רובוט חסר רגשות המוכן לכבול אליו אדם חף מכל פשע רק כדי לרצות את מי שהשתלט על חייה.
הבט במראָה ואולי תיזכר מי היית פעם, מה יכולת להיות לו, אבל אתה לא. אז תשכח שראית אותי והמשך בתכניות שקבעו לך. אני הולכת."

בפסיעות אטיות יצאה מהמבנה, ראשה המורם לא מספר על הדמעות שהחלו לזלוג.

היא יצאה, והוא הביט אחריה כמי שמביט במראָה.

כשהתמונה התפרקה

בְּכֹל פֶּעַם נִצְבְּעֵנוּ בְּפִילְטֵר אַחַר
רָבִם הָיוּ צְבָעוֹנִיִּים וְוֹרְדִים
רַק כִּי הִתְעַקְשָׁנוּ לֹא לְוֹתֵר
עַל אֶהְבָּה שֶׁל "פֶּעַם בַּחַיִּים".

בְּכֹל פֶּעַם נִצְבְּעֵנוּ בְּמַלִּים אַחֲרוֹת
כָּאֵלֶּה שֶׁפִּתְבַּתִּי וְכָאֵלֶּה שֶׁפִּתְבַּתְּ
וְכִשְׁהֵן הִתְאַחַדוּ יַחַד בְּשִׁתִּיקוֹת
הַבְּנֵתִי שֶׁב־"מִיָּחַד בְּשִׁבְלִי" הִגַּעְתָּ.

בְּכֹל פֶּעַם נִצְבְּעֵנוּ בְּרִגְעִים אַחֲרִים
כָּאֵלֶּה שֶׁדַּמְיַנְתִּי וְכָאֵלֶּה שֶׁיִּצְרַתְּ
וּבֵין חֲבוּקִים לְהִקְדָּשׁוֹת שִׁירִים
תָּמִיד "פְּנִקְתָּ", "אֶהְבָּתְּ" וְ"הִפְתַּעְתָּ".

בְּכֹל פֶּעַם נִצְבְּעֵנוּ בְּצָבָעִים אַחֲרִים
כָּאֵלֶּה שֶׁאֶהְבַּתִּי וְכָאֵלֶּה שֶׁאֶהְבַּתְּ
אַבְל כְּשֶׁהָיוּ רִגְעִים לֹא פְּשׁוּטִים
בַּחֲרֵף לְבָרַח מֵהַכֹּל וְלֹא נִשְׁאַרְתָּ.

מֵאֲזוּ בְּכֹל פֶּעַם נִצְבְּעֵנוּ בְּכוֹתֶרֶת אַחֲרֵת
שְׁלֵמָה, מְשֻׁלְמֵת וְאַחַת שְׁלֵא מְסֻפָּרֶת
עַל כָּל הַשְּׁבָרִים שְׁבִי שְׁלֵא יֵאָחוּ לְעוֹלָם
רַק בְּגִלְל שֶׁהִבְטַחְתָּ וְלֹא קִיַּמְתָּ סֶתֶם.

וְגַם אִם הַכֹּל עוֹד יִסְתַּדֵּר
וְהָאֵמֶת תֵּאָמַר בְּלִי לְשִׁקֹּר
לֹא אוֹכַל לְהֶאֱמִין יוֹתֵר לְאַף מְלָה
כִּי עֲזוּבָתְךָ בְּדִיוֹק כְּשֶׁהִתְמוֹנָה הִתְפָּרְקָה.

ואם אמר עיפתי, תבינני?
האם תמחל ותמשיך בחייך כפי שהבטחת
כאשר היינו חבוקים והשבעתך באהבתנו?
האם תחפש דמותי במטות זרות?
בנפשות מזהמות ששכחו זיו יפין שהועם?
האם תחפש אותי בדמותו של
נער אשפתות מאחת הפריפריות
ותישיר דרכיו, כפי שישרתני?
האם תלחם למענו, כאשר ילחם בך ונגדך?
האם תמשיך לאהבו, לאהבני?

אל הצד האחר

אָמַשׁ נְשַׁפֶּתָּ בְּעַרְפֵי חֵם מְתַרְגֵּעַ
בְּאֶצְבַּע לֹא מוֹדַעַת הַזְדַּחֲלָתָּ עַל בְּטָנִי
וּכְשֶׁבִינִינוּ גִּרְגָרָה אֶפְרִיּוֹת חֲתוּלִית
הַתְּעוֹרְרָתִי אֵלֶיךָ נְסוּגָה.
אֶת עֲבֵרְתָּ אֶל הַצֵּד הָאֲחֵר

וְהַיּוֹם,
מִרְצִיף הַשָּׁלוֹם,
הַטְּלָתָּ עֲצָמְךָ תַּחַת רַכְבֵּת פְּרִנְרִית.

לֹא שְׁאַלְתָּ אִם אֶצְטָרֶךָ.

בחצר ביתנו צומח עץ פפאיה עתיק, הוא מניב פירות רבים בעונה. אמי טאן שמעה מפי ישיש הכפר, כי אכילה מפריו מחזקת את כוח הפריון, לכן עוד כשהייתה ילדה נהגה לאכול כמות פירות רבה ממנו, ככל שיכלה, והייתה אף מתבלת באמצעותו מאכלים שונים — כה היה חזק רצונה להרות.

חלפו הימים ואמי בגרה והגיעה לפרקה. הוריה היו אנשים קשי יום. עבדו קשות לפרנסתם. מבוקר עד ליל עסקו בקליעת מחצלות מזרדי הבמבוק, והיו מכינים מהזרדים סלילות לנשיאת משאות ביתיים.

אמי נהגה לצאת בכל בוקר לעבודתה במשרד, עבודה שכילתה את עיניה, ועל כן נאלצה להרכיב משקפיים בעלי עדשות עבות במיוחד. פעמיים בשבוע הייתה נפגשת עם חברות מבית הספר התיכון. הן נהגו לשנות סאקי וקצת לפרוק מעליהן את שגרת החיים האפרוריים לאחר שהעלו מנחות במקדש בודהה שבשכונתן.

לאמי היו עיניים מלוכסנות באופן בולט, וכשהרכיבה את משקפיה נוצר הרושם שהיא פוזלת או קורצת. היא פקדה כמה אופטומטריסטים חדשים לבקרים, אך הם לא הצליחו למחוק את התופעה. מתברר שבכל זאת אשמים היו הצילינדרים שהתפתחו בעיניה, והיא השלימה עם נוכחותם.

באחד הערבים בפאב מקומי פנה אליה אחד הצעירים:
 "היי, את עם העיניים המחשמלות, רוצה לרקוד איתי?"
 היא נענתה ברצון, כי מעולם לא הוזמנה קודם לכן. ההזמנה ההיא הייתה פתח להידרדרות מהירה אל התהום. כעבור זמן קצר מאז התרועעה עם הצעיר הנלוז, גילתה לתדהמתה כי הרתה. היה ברור לה באותה שנייה כי דבר שכזה לא יכול לעבור בדממה במשפחתה האדוקה.

היא שיתפה את חברתה הטובה מבין חברותיה באותה עת כשטיילו בגן הרוחות הטובות:
 "שיאן, קרה לי דבר נורא, דבר שאסור היה שיקרה, הייתי כזו טיפשה! אני מקללת את כל האלים

שלנו ברגע זה על שלא הושיעו אותי מהצרה הזאת."
 חברתה מיד הבינה, ואמרה לה בטון אמפתי: "מה קרה, את בהיריון?"

הן ישבו בבית תה מקומי. בחוץ נישאו רוחות ערות, ועננים הוסעו מצד לצד, כציפורים משוגעות.

"כן, ענתה, וכתפיה החלו רוטטות בשל בכי. ויִספה עוד לשאול את חברתה: "את מכירה איך הולך התהליך הזה בהקשר בית התפילה?"
חברתה הנהנה בשקט וסבר פניה העיד על הזדהות עם טאן.

היא המשיכה: "מחר בבוקר ניפגש ליד בית התפילה, אני אדבר קודם עם הכומר, הוא יכין חלקת קבר קטנטנה וידאג למצבת הבובה, כמקובל. כך הגיעה אמי למחרת למקום לאחר שעברה לידה פראית, ללא הרדמה, כאובה וסובלת מחולשה עזה ברגליה, כשאני מקופלת בשמיכת עזים מחממת בזרועותיה.

הכומר סיים את חיי כחלק מתפקידיו הרבים באבחת זריקה שהכילה רעל, ונדמותי לעד. לו הייתי בחיים כמה הייתי חומלת על אימא, מחבקת אותה ומרעיפה עליה מאהבתי בניחום על מותי, אך גם זה כחיי נגזל ממני. היום ניצבת שורת פסלונים ללא פנים, ואני אחת מהם, משמשת עדות לקטילת חיים בראשיתם. חבל שלא זכיתי לטפס על עץ הפפאיה ולאכול מפריו כמו אימא."

ובאתם.
וסרבתם לשתות מהמים ולאכל מהתאנה, מהגפן ומהרמון
והתקהלתם סביבי.
ונאמרתם.

ונאני לא הייתי משה, ולא הייה לי מטה
ולא הייה לי סלע הנותן מימיו
ולא יכלתי להשקותכם
ולא הייה לי כח להרוות צמאונכם.

ואתם, עברתם בשדי ובכרמי
ושתיתם מימי בארי.

בדרך הפלך הולכתים.
לא נטיתי ימין או שמאל,
עד אשר עברתם גבולי.

ונאני אצא לקראתכם,
מימי וממקני אתן.
אין דבר,
כי אינכם דור המדבר.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

info@motiv-magazine.co.il

אנחנו מזמינים אותך לקחת חלק בירחון שלנו.

הגיליון הבא של מוטיב יראה אור בעוד כחודש ונושא: נבוכותי.

אין אדם שזה לא קרה לו: מתכוונים למשהו אחד, ויוצא אחר. נחשפים למצב שלא היינו צריכים להיחשף אליו. מישהו רואה או שומע את מה שלא רצינו.

הפעם אנחנו מבקשים סיפורים ושירים על רגע מביך שהיה לך – עם משפחה, חברים, בעבודה או עם עצמך. על ההתמודדות עם תחושת המבוכה שהתגברת עליה, ששינתה אותך, שסגרה אותך או אולי דווקא הצמיחה אותך.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/2/2019 לכתובת הדואר האלקטרוני:

info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.